

A.F. BRADYOVÁ LHÁŘ

host

Sociopat mezi námi.
Právník bez svědomí čelí obvinění z vraždy.

A. F. Bradyová

Lhář

A. F. Bradyová

LHÁŘ

BRNO 2020

PŘELOŽILA
MARTINA JOUJOVÁ

ONCE A LIAR © 2019 by A. F. Brady

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form. This edition is published
by arrangement with Harlequin Books S. A.

Tento příběh je smyšlený. Názvy, postavy, místa či události
jsou výsledkem autorčiny představivosti. Jakákoli podobnost
se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, společnostmi,
institucemi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Cover photo by Honey and Iron Studios / Shutterstock.com

Translation © Martina Joujová, 2020

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2020
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0233-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0234-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0235-6 (Formát MobiPocket)

Těm, kterým nebylo odpuštěno

„Kdo zápasí s nestvůrami, ať se má na pozoru,
aby se přitom nestal nestvůrou.“

FRIDRICH NIETZSCHE, *Mimo dobro a zlo*, výrok 146

Ted'

Sedím s Claire na zadním sedadle černého auta a oba hledíme z okénka na své straně. V odrazu vidím, jak si Claire nervózně sepjala ruce v klíně, řemínek kabelky má omotaný kolem zápěstí. Já rytmicky zatínám a uvolňuju pěsti. Claire natáhne ruku, položí mi ji na stehno a já přitom vnímám, jak se na mě dívá soucitným pohledem a doufá, že i ona se ode mě dočká útěchy. Upravím si sluneční brýle a načechrám kapesníček v kapse saka.

Když řidič zabočí na Madison Avenue, objeví se kolona podobných černých aut. Dveře na straně u obrubníku jsou otevřené a chodník se plní manhattanskou smetánkou. Vínová markýza poskytuje v prudkém odpoledním žáru jen malou úlevu a upočení manželé odvádějí své druhé a třetí manželky dovnitř budovy. Otevírám Claire dveře od auta, podávám jí ruku, aby se o ni mohla při vystupování zapřít, a slyším, jak mi šeptá: „Zvládneš to?“ Nedokážu odpovědět.

Uličkou smuteční síně procházíme rychle, div že boky nenařážíme do jednotlivých známých, kteří nám stojí v cestě. Nechci s nikým mluvit. Co jsme odjeli z domu, neřekl jsem ani slovo. Nenapadá mě nic, co by se dalo říct. To Claire je mnohem vstřícnější než já, ohlíží se přes rameno, rozdává pozdravy a šeptá omluvy.

Když dojdeme k první řadě, zatahám ji za zápěstí, aby vstoupila do lavice jako první, a zatímco se posunuje ke středu, pevně ji držím za bedra. Posadí se a já zůstávám stát po její pravici. To, že je tu teď Claire se mnou, mi nijak neprospívá a byl bych radši, kdyby tu jen nenápadně seděla. Utáhnu si kravatu a rozhlížím

se kolem sebe. Znáš tu všechny a všichni znají mě. Jejich jména jsem většinou zapomněl, ale oni vědí, kdo jsem a co jsem provedl.

Na rakev se nedívám, nechci si představovat, co v ní je. Zato Claire jako by z ní nemohla spustit oči. Jen při letmém pohledu si uvědomím, jak je ta rakev malá. Je malinká, bílá a lakovaná. Juliette musela zaživa měřit tak metr sedmdesát pět, možná metr sedmdesát osm, zdá se mi nemožné, že se tam vešla. Víko rakve přetéká záplavou bílých růží a orchidejí. Všechno je dokonalé, zrovna jako Juliette. Dokonce i její smrt je krásná.

Rozhlížím se po síni, občas se musím s někým střetnout pohledem a zdvořile přikývnout na pozdrav, ale hledám někoho konkrétního. Do dveří vchází Harrison Doyle, newyorský státní zástupce, a nepatříčně nápadně na mě mává. Harrison se mě snaží získat pro svou oblast práva, ale ze mě nikdy nebude nic jiného než trestní obhájce. Má ze mě strach a taky by ho měl mít. Harrison ovšem není ten, koho vyhlížím.

Atmosféra v síni se najednou promění, cítím to dokonce i já, truchlící přerušují tiché hovory a usazují se na místa. Dívám se, jak si všichni kolem mě sedají, a konečně se objevuje ten, koho jsem hledal. Dveřmi vchází Jamie s bradou skloněnou k hrudi, v doprovodu Katherine, Juliettiny matky.

Ztěžka se sesune vedle mě do přední lavice a netrpělivě se rozhlédne. Jsem rád, že se Jamie rozhodl přisednout si ke mně, taky se posadím a obejmou syna kolem ramen. Zdá se mi, že pod tíhou mé paže trochu napíná svaly. Musí mu to být nepříjemné, všichni sledují, jak zvládá pohřeb matky, a na projevy náklonnosti od otce není zvyklý. Claire se natáhne přese mě a něžně Jamieho pohladí po koleni. V těchhle věcech si vede mnohem lépe než já.

„Jsi v pořádku, zlato?“ zašeptá. Jamie přikývne a na Clairinu ruku dopadne obrovská slza. Pozoruju, jak se na sebe dívají, a v duchu si poznamenávám, jak vypadá opravdový soucit.

Nějaký kněz nebo ministrant či co je zač zahajuje obřad a já v myšlenkách bloudím v době, kdy jsme s Juliette měli před

svatbou a teprve jsme spolu chodili. Bývala plná energie a radosti. Než jsem ji zničil, měla života na rozdávání.

Vzpomínám na první charitativní akci, kam jsme spolu šli. Plánovala ji celé měsíce. Přijel jsem pro ni rolls-roycem a dal jí na ruku korzáž, která ladila s růží v mé klopě. Zasmála se svým okouzlujícím smíchem a tu korzáž pak celý večer hrdě nosila, a když později stála na pódiu a děkovala mecenášům za příspěvky, dívala se střídavě na ni a na mě.

Myslím na to, jak žár v jejích očích vyhasl, když jí konečně došlo, že se může snažit sebevíc, ale já se stejně nikdy nezměním.

Hudba ustává a Jamie se zvedá z místa, což mě vtáhne zpátky do přítomnosti. Chlapec se zhluboka nadechne a široká ramena se mu zachvějí. Položí si poznámky na pultík před sebou, odkašle si a kněz ho poplácá po zádech.

„Děkuji vám, že jste tady... maminka by byla šťastná, že jste na ni všichni přišli zavzpomínat. Dnes tu sice nepořádáme benefici pro národ zasažený válkou, znevýhodněné děti nebo ohrožená zvířata, ale sešli jsme se, abychom vzdali hold ženě, jejíž život a odkaz si zaslouží stejnou pozornost a péči.“

Jamieho slova jsou působivá, takovou výmluvnost jsem u kluka, kterému není ani šestnáct, nečekal. Ale zároveň ve mně sílí obavy, co všechno ve své řeči ještě odhalí.

„Vyrůstal jsem jen s jedním rodičem, ale nikdo by to nepoznal, protože co si pamatuju, maminka v mém životě zvládala zastat jak roli matky, tak otce. Když Peter odešel, osvojila si některé typicky mužské koníčky a brala mě i na sportovní zápasy, abych nepocítil nepřítomnost mužského vzoru.“

Právě toho jsem se bál — že vytáhne moji nepřítomnost a ještě to korunuje tím, že mě nazve křestním jménem. Veškerý soucit, kterého se mi od ostatních dostávalo, se vytratí, jakmile si vzpomenu, že jsem opustil ženu s dítětem. Zbytek jeho řeči nevnímám a soustředím se na to, abych vypadal kající.

Jamie pokračuje v oslavném projevu o své matce a já si představuju, jak se do mysli přítomných truchlících vkrádají báječné vzpomínky. Rozhlížím se a studuju jejich výrazy. Pohledem se

setkám s bývalou tchyní Katherine. Nenávidí mě, ale i přes naši problematickou minulost směrem ke mně soustrastně kývne. Odpovím jí stejně a automaticky stisknu Claiřinu ruku.

Když se Jamie uprostřed promluvy o tom, jak se stav jeho matky rychle zhoršil, zhroutí, pozorně sleduju reakce lidí. Ukládám si ty výrazy tváří do paměti, abych se k nim mohl v budoucnu vrátit. Kdybych si tyhle emoce ještě dokázal vyvolat přirozeně, nemusel bych se na ně tak soustředit. Ale už si nevzpomínám, kdy jsem naposledy cítil lítost a soucit nebo kdy mi tekly opravdové slzy.

Dalšími řečníky jsou dvě Juliettiny kamarádky z dětství. Poslouchám jejich příběhy plné chvály a úcty. Směju se, když se smějí ostatní, a skláním hlavu, když ostatní pláčou, přesně tak, jak se ode mě očekává. Když nosiči zvednou Juliettinu rakev a začne hrát Louis Armstrong, vyvléknu ruku z Claiřina sevření, abych syna doprovodil uličkou, v těsném závěsu za tělem jeho matky. Juliette není první, kdo zemřel, a nebude ani poslední.

„Jamie,“ zavolám na něj, když konečně vyjde ze smuteční síně, „co kdybys šel s námi?“

Jamie se zdvořile vyvlékne z něčího objetí a jako hodný spořádaný synek se rychle přesune ke mně. Je skoro stejně vysoký jako já a má stejné husté tmavohnědé vlasy, jen bez prvních důstojných šedin, které se objevují na mých skráních. Většinu dobrých genů má ode mě.

Zahlédnu skupinku lidí, kteří se nám chystají kondolovat, a hned se cítím vyčerpaný, a tak rychle zamířím směrem k jihu do Madison Avenue a popoháním i Jamieho a Claire. Na další předstírání už nemám energii. Na jihozápadním rohu Osmdesáté se těsná hlouček pubertáků, nejspíš Jamieho kamarádů ze školy. Když je míjíme, jeden z nich mu nastaví pěst a řekne: „Je mi to líto, kámo.“ Přitáhnu Jamieho blíž k sobě, on si s kamarádem ťukne pěstí a se semknutým úsměvem přikývne.

Claire vyloví z kabelky papírový kapesník a otře si kapičky potu z horního rtu. Mně naopak horko nevaří a potím se jen málokdy.

Zdá se mi, že Claire s tím kouskem papíru vypadá nějak ošuntěle. Vytáhnu z kapsy saka svůj kapesníček a podám jí ho. Jdeme východně po Sedmdesáté osmé směrem k Park Avenue, kde před domem, k němuž máme namířeno, parkuje taxík, ze kterého vyklouzne Katherine se svým třetím manželem.

Zastavím se a snažím se naši skupinku zdržet — představa, že se ve výtahu do podkrovního bytu setkáme s mou bývalou tchyní a jejím zbrusu novým náhradním manželem, je pro mě nesnesitelná. Claire té příležitosti využívá a zahrnuje Jamieho srdečným objetím. Když se odtáhne, přivinu syna na svou hrud' já. Rozhlížím se, jestli máme nějaké svědky, ale naše objetí bohužel nikdo neviděl. Zklamaný, že můj projev náklonnosti prošel bez povšimnutí, Jamieho pouštím a zbytek cesty ke Katherine domů pak dojdeme beze slova.

Prodlužuju krok a ty dva nechávám za sebou, abych byl u Katherine co nejdřív a měl už tuhle taškařici z krku. Claire a Jamie přihlížejí, jak ji líbám na obě tváře. Obejmu ji v pase a předstírám upřený pohled. Kdo mě nezná, řekl by, že jsem citlivý. Srdečný. Upřímný. Katherine si mou pozornost vychutnává, roli truchlící matky hraje dokonale. Já toho využívám, snáz se pak do toho představení pro veřejnost ponořím.

Do honosného bytu proudí zástupy smutečních hostů, absolvují povinná soustrastná kolečka s rodinou a Juliettinými nejbližšími přáteli. Sice jsme se spolu rozvedli už před deseti lety, ale ona se nikdy znovu nevdala, takže ke mně všichni přistupují jako k truchlícímu vdovci a zahrnují mě prázdnými gesty útěchy. Užívám si pozornost, které se mi s jejich bezobsažnými výlevy dostává, a přemýšlím, jestli by ve mně všechna ta laskavost mohla probudit nějaké skutečné pocity týkající se Juliettiny smrti.

Claire stojí sama u baru, vytahuje si z vlasů sponky a jednu vedle druhé skládá na perleťový tácek. Můj příchod ji překvapí a vytrhne ze zamyšlení. Vytáhne poslední sponku a vlasy jí spadnou na ramena.

„Vidělas Harrisona?“ ptám se, aniž bych se na ni podíval.

„Přišel s Ethanem a Elizabeth, je to pár minut. Myslím, že ještě mluví s Katherine.“ Claire mě láskyplně hladí po předloktí a hledá v mé tváři náznak lítosti nebo žalu.

„Charlie s nimi nepřišla?“ vyzvídám s nadějí v hlase.

„Ne, Charlotte jsem neviděla,“ odpovídá Claire zklamaně. „Bylo by dost nevhodné, kdyby přišla na Juliettin pohřeb, nemyslíš?“

„Hmm.“ Ztěžka polknu a na okamžik si představím Charlotte v černé krajkové podprsence. Rychle ten obrázek vyženu z hlavy, vydám se za Harrisonem a Claire nechávám samotnou se sklenkou šampaňského a hromádkou sponek.

Když k němu dorazím, jeho tlustý brunátný obličej se rozzáří a Harrison ihned odkládá svůj koktejl, aby měl volné ruce a mohl mě přitáhnout k sobě k trapnému objetí. Nesnáším, když to dělá.

„Petere! Krucinál, jak se máš? Hrozně mě mrzí, že se vidíme za takových okolností. Juliette byla moc milá holka. Nádherná. Prostě nádherná. Škoda jí. Hrozná škoda, byla tak mladá.“ Harrison má ruku na mém rameni a kroutí hlavou. Tu ruku setřesu a protáhnu si krk. Měřím jen málo pod metr devadesát a Harrison je jediný, kdo mě v místnosti převyšuje.

„Děkuju, Harry. A díky, žeš přišel,“ říkám, i když mi to je úplně jedno. „Vidím, žeš přivedl i Elizabeth a Ethana. Charlie tu není?“

„Ne.“ Harrison kroutí hlavou. „Moje dcera je ve Phoenixu, dělá tam nějakou charitativní akci s dětmi. Něco ušlechtilého a důležitého, jako vždycky.“

„Jasně, někde koná Boží dílo, jako kdysi Juliette.“ Vůbec Harrisona neposlouchám. Pozoruju Claire a Jamieho a způsob jejich komunikace se mi zdá trochu moc přátelský, trochu moc uvolněný.

„Ale vážně, jsi v pohodě?“ Vypadá to, že se snaží projevit upřímný soucit. „S tím svěřením do péče to klapne?“

„Tam by neměl být žádný problém. Ještě je potřeba vyřešit nějaké drobnosti ohledně Juliettiny pozůstalosti, ale všechno je to vázané ve svěrenských fondech...“ Pomalu se od něj vzdaluju a ukončuju společný rozhovor. Přecházím ke Claire s Jamiem, abych zjistil, o co mezi nimi jde.

Několikrát jsem si všiml, že se Claire musí držet, aby Jamieho mateřsky nepohladila po vlasech. V Jamieho rysech se zrcadlí Juliettina úzká hranatá tvář, která jako by byla vsazená do mého obličej s mohutnou bradou a vysokými lícními kostmi. Stejně tak po mně zdědil i vlasy a má taky moje oči — výrazné hnědozelené se smaragdově zelenými okraji kolem duhovky a zlatými skvrnkami rozestýmy v ní. Dobré geny.

„Nazdar, chlape,“ snažím se napodobit tón z rodinných sitcomů, který se podle mě v téhle situaci hodí, „jak se vede?“

„Dobrá,“ odpoví Jamie a skloní hlavu. „Jsem v pohodě.“

„Budeš před stěhováním ke mně potřebovat pomoc s balením?“ Ale jeho odpověď neposlouchám. A neposlouchám, ani když mi Claire říká, abych jí na veřejnosti nesahal na zadek. Rád bych poslouchal a věnoval se své rodině, ale prostě se nedokážu přinutit, aby mě to zajímalo.

Tenkrát

Seznámili jsme se, když jsem pracoval pro jednu prestižní právní kancelář. Na Kolumbijské univerzitě jsem odpromoval jako nejlepší z ročníku a od spousty právnických firem z celého města jsem dostával nabídky zahrnující směšný nástupní plat a příslib profesního uznání. Práce mě brzy začala nudit. Soudy jsem vyhrával levou zadní a klienti, které jsem hájil, přede mě nestavěli takové výzvy ani mi nevytvářeli takovou reputaci, v jaké jsem doufal.

Snažil jsem se zajistit si lepší budoucnost a byl jsem ochotný prozkoumat všechny cesty, jež k ní mohly vést, a tak jsem přijal pozvání na přednášku a recepci, kterou pořádala jedna z nejvýznamnějších environmentálních právníček v New Yorku Eileen Cutlerová. Až později jsem zjistil, že si Juliette, která roky sledovala Eileeniny spory s bezohlednými korporacemi, vstupenku na tu akci vyhádala.

Recepce se konala v klubu Lotos, a jakmile jsem tam Julitte zahlédl, byl jsem jí naprosto okouzlen. Soustředěně naslouchala záplavě Eileeniných historek o boji se státními institucemi a mně bylo naprosto jasné, že je zapálená přesně pro ty věci, které mě vůbec nezajímají.

Věnovala se ochraně životního prostředí, dobročinnosti, byla posedlá zachraňováním světa.

Já jsem se soustředil výhradně na to, abych unikl své rodině, udělal si jméno a už nikdy se necítil tak, jako když jsem vyrůstal. Nic z toho mi ale právnícká firma, ve které jsem tenkrát pracoval, nedávala a na tu přednášku jsem přišel s nadějí, že bych se mohl setkat s někým, kdo mi pomůže splnit si sen a dostat se až na

vrchol. Toužil jsem po bohatství, respektu, ale hlavně jsem chtěl být nepřehlédnutelný. Juliette působila jako někdo, kdo je k tomu všemu předurčen, i proto jsem si přál mít ji vedle sebe.

„Zdá se, že vás ta přednáška uchvátila,“ pronesl jsem, když jsem se k ní zezadu připlížil. Polekala se.

„Ach, ano, obdivuju Eileen už roky. Dělá opravdu záslužnou práci. Vy jste taky její fanoušek?“ Byla odvážná a nesmělá zároveň.

„Právě jsem ji objevil. Slyšel jsem ji mluvit poprvé. O její práci toho moc nevím.“ Podal jsem jí ruku. „Peter Caine,“ představil jsem se, abych rozhovor posunul do osobnější roviny.

„Juliette.“ Usmála se a potřásla mi rukou. Neprozradila mi příjmení, takže jsem nemohl tušit, kdo je její otec.

Naštěstí pro mě neměla po přednášce žádné plány, tak jsem navrhl, že bychom spolu mohli zajít někam na jídlo. Byla ještě nadšená ze setkání se svým idolem, tak souhlasila a zavedla mě do jednoho zapadlého asijského podniku ve východní části města. V tom maličkém baru jsme se posadili vedle sebe a ona objednala pro oba.

„Takže jsi obhájce, je ti osmadvacet a nejsi z New Yorku.“ Shrnula naši konverzaci, usmála se a elegantně si vložila do pusy knedlíček.

„Proč myslíš, že nejsem z New Yorku?“ zeptal jsem se.

„Zastavil ses před každým semaforem a ani jednou jsi nepřešel na červenou. Newyorčani se u přechodů nikdy nezastavují.“

„Vážně je to tak vidět? Ne, nepocházím z New Yorku.“ Na příběhu o své minulosti jsem začal pracovat už před vysokou a věnoval jsem spoustu času pilování detailů o své rodině, dokud jsem neshromáždil věrohodnou sérii výmyslů. „Jsem tak trochu odevšad,“ začal jsem.

„Armádní dítě?“ zeptala se a zdálo se, že ji to upřímně zajímá.

„To zrovna ne.“ Historku o dětství v armádním prostředí jsem nikdy nepoužil. Báł jsem se, že by mě příliš spojila s dělnickou třídou, což by mi v očích vlivných lidí, které jsem si chtěl získat, mohlo ubrat body. „Táta byl obchodník s uměním a většinu mého dětství jsme žili v několika zemích různě po Evropě.“

„Páni, to zní zajímavě.“

„Taky bylo.“ V duchu jsem se snažil vybavit si obrázky starých evropských měst. „A co ty? Tys vyrostla v New Yorku?“ stočil jsem hovor zpátky k ní.

„Ano, narozena a vychována na Manhattanu.“ Natočila si židli, aby na mě viděla. „Vyprávěj mi, jaké to bylo žít a cestovat po Evropě. Oblíbil sis to někde?“ Od svého rodinného zázemí zjevně chtěla odvést pozornost úplně stejně jako já.

„Zvenčí to možná vypadá úchvatně, ale když se nad tím zamýšlím zpětně, pro dítě to bylo těžké.“ Tyhle repliky jsem měl nazkoušené. „Chodil jsem do vynikajících škol, ale v žádné jsem nezůstal víc než pár let, neměl jsem žádné opravdové kamarády a každou chvíli jsem si musel zvykat na nový neznámý jazyk.“ Tyhle stručné srdceryvné útržky lidem poskytly dostatek informací, abych jim připadal zajímavý a sympatický. Udělal jsem dramatickou pauzu a napil se zeleného čaje, který mi Juliette objednala.

„To je smutné,“ pronesla se soucitným pohledem. „Máš nějaké sourozence?“

„Ne, byl jsem s rodiči sám. Býval jsem hodně osamělý.“ Ten příběh jsem si sice vymyslel, ale pocity byly skutečné. Jako dítě jsem se opravdu cítil osamělý, jen to nebylo v Evropě a ne proto, že bych neměl sourozence.

I když jsem jí vykládal smyšlené historky, byl to příjemný a nenucený večer. Ona mi vyprávěla, jak začala sledovat kariéru Eileen Cutlerové, a já jsem se jí svěřoval se svým snem stát se významným obhájcem. Když nadšeně mluvila o své touze pomáhat ostatním a o tom, jak se chystá založit vlastní charitativní organizaci, byla okouzlující. Mlhavě naznačovala něco o rodinných konexích a penězích, ale podrobnosti si nechávala pro sebe a já jsem nevyzvídal.

„A ty máš ve svém oboru nějaké vzory?“ zeptala se mě, když skončila s vychvalováním Eileen. „Zdá se mi, že v téhle sféře si člověk těžko udrží bezúhonnost.“

„To je možné. Ale mně práce obhájce připadá docela čestná. Právní systém stojí na víře, že právníci bojují za práva svých klientů, ale obhájci jsou v tom boji často oslabení.“ Otočil jsem se

proti ní čelem. „Já prostě využívám své nadání a schopnosti, aby šance obou stran byly vyrovnanější. A ano, mám ve svém oboru jeden vzor.“

„Pověz mi o něm.“ Laskavě na mě pohlédla. „Zajímá mě, jak to celé vnímáš.“

„Od chvíle, kdy jsem se rozhodl, že budu obhájcem, obdivuju jednoho člověka, který svou kariérou strčí všechny ostatní do kapsy. Mezi právníky je legendou a já jsem se s ním setkal na jedné akci před promoci.“ Vzrušení v mém hlase rostlo. „Bylo kolem Vánoc a náš ročník dostal pozvání na velký večírek, který pořádaly různé právnícké firmy. Přišla tam všechna velká jména i lidi z úřadů veřejných obhájců a státního zastupitelství. Byl jsem nejlepší z ročníku a věděl jsem, že hodně právníků tam dorazilo právě kvůli mně.“

Na Juliette jsem zřejmě zapůsobil, soustředěně mě při jídle poslouchala.

„Ten právník — můj hrdina — je známý a obávaný, na večírek přišla i spousta advokátů, které u soudu rozcupoval, a když si mí spolužáci všimli, že postává u vchodu, byli z něj u vytržení. Zavolal na mě jménem, řekl ‚Caine‘ a ani se na mě při tom nepodíval, jenom mým směrem pozvedl sklenku skotské.“

Juliette pomalu v pravidelném rytmu pokyvovala hlavou. „On věděl, jak se jmenuješ?“

„Ano, většina těch právníků to věděla.“ Najednou jsem se odmlčel. Nechtěl jsem Juliette připadat samolibý. „Vždycky si před náborovou akcí udělají průzkum.“

„To pro tebe muselo být vzrušující.“

„Rozhodně. Když jsem se k němu vydal, byl jsem nervózní a nadšený zároveň. A on mi jen podal tu skotskou, sebral svoji sklenku martini, pak se otočil a odkráčel do kouta, stranou od ostatních. Šel jsem za ním. Moc jsem nevěděl, co mám dělat. Chápeš, práci toho chlápka jsem obdivoval od střední školy a teď jsem nemohl uvěřit, že je tady a chce mluvit se mnou. Pak do sebe na ex obrátil ten drink a zeptal se mě, jestli jsem připravený vzdát se všech těch hovadin.“

„Gin?“ zeptala se Juliette.

„Cože?“

„Ne, nic. Co tím chtěl říct?“ Mluvila s rozmyslem, zasvěceně.

„Ukázal na ostatní advokáty v místnosti a řekl, že mi všichni budou podlézat, ale jestli to se svou kariérou myslím vážně, tak zavolám jemu. Zeptal se mě, jestli jsem připravený využít všechny své schopnosti a vystoupat až na vrchol.“ Při vzpomínce na ten večer mi bylo trapně. „Nikdy jsem nechtěl nic jiného než setkat se s tímhle chlapem a zapůsobit na něj, ale když jsem před ním stál, neměl jsem ponětí, co mám říkat.“

„A cos nakonec řekl?“

„Řekl jsem, že rád přijmu každou příležitost, kterou mi bude ochotný dát. Zpětně chápu, proč okamžitě ztratil zájem. Pověděl mi, že jsem ještě moc měkký a že mu mám zavolat, až se zocelím. Na roh stolku pak položil svou vizitku a beze slova odešel.“

„Zavolal jsi mu někdy?“ Otočila se ke mně a zahleděla se mi do očí.

„Na té vizitce ani nebylo žádné číslo. Jen jeho jméno. Jako by mi dal za úkol, abych si ho našel a dokázal tak, že už jsem připravený jeho nabídku přijmout.“

„A?“ zeptala se nedočkavě.

„No, popravdě...“ Rozhlédl jsem se, jestli kolem nás někdo nečmouchá, a spiklenecky se k ní naklonil. „...před pár měsíci jsem si jeho číslo zjistil a teď spolu otevíráme firmu. Zatím to tajím, nechci to zakřiknout, dokud není všechno připravené.“

Objednali jsme si poslední pití. Juliette pozdvihla sklenici a pogratalovala mi, že se chystám otevřít vlastní firmu s někým, ke komu vzhlížím. Když jsem platil, uvědomil jsem si, že mě neobvykle silně přitahuje, a mrzelo mě, že večer už končí. Ale věděl jsem, že jeho umělé prodlužování by mohlo ohrozit další setkání, takže jsem schůzku, navzdory svým přirozeným sklonům, ukončil. Ona ještě jednou ocenila mé nové podnikatelské snahy a odsunula se na své židli od stolu.

„Bylo mi potěšením si s vámi vyjít, slečno Juliette, a doufám, že mi dovolíte, abych vás zas někdy někam pozval.“ Vstal jsem a nabídl jí ruku, abych jí pomohl vstát.

„Děkuji vám, pane Caine.“ Skousla si ret a vykouzčila nezapomenutelný úsměv. Když jsem ji vedl ke dveřím, vzala si z mísky reklamní sirky a dovnitř načmárala své telefonní číslo. Na rohu ulice si mávnutím přivolala taxík a podala mi pouzdro se sirkami. „Zavolej mi,“ pronesla, když vedle nás vůz zastavil. „Moc ráda bych se dozvěděla, jak se to s tou vaší firmou vyvine.“

Sledoval jsem, jak auto míří pryč z centra po Třetí avenue, dokud jeho zadní světla nesplynula s obzorem. Zavolał jsem jí hned druhý den a spustil tak začátek jejího konce.

Přestože jsem právě pochoval bývalou manželku a stal se výhradním opatrovníkem pubertálního syna, se kterým jsme se vzájemně už dávno odcizili, všechno se zdá být stejné, je to den jako kterýkoli jiný. Ale každý, s kým se potkám, se na mě dívá trochu pozorněji, zastaví se a povídá si se mnou trochu déle, soucitně mě poplácává po rameni, jako kdyby se udály nějaké dramatické změny. Když na chodbě narazím na svou asistentku Annu, hned mi podá ranní kávu a menšinový společník, jehož jméno jsem zapomněl, mi ještě před vstupem do kanceláře zastoupí cestu. „Petere, je mi moc líto, co se stalo tvé manželce,“ pronese. „Prý to byla úžasná žena.“

„Bývalá manželka,“ opravím ho, protáhnu se kolem něj a pokračuju chodbou dál. Jako člověk, o kterém je známo, že sám neprojevuje soucit, natož aby ho přijímal, nechápu, proč mají kolegové pořád potřebu vyjadřovat mi kvůli ztrátě bývalé ženy soustrast. Otevru dveře své kanceláře a všimnu si, že za mnou míří Sinan. Nechám mu otevřeno dokořán.

Sinan Khan, turecký právník z Londýna, se přestěhoval do New Yorku v polovině devadesátých let a vydělal jmění jako obhájce. Marcus ho do Rhodes & Caine přivedl téměř okamžitě, jak jsme firmu založili. Se Sinanem mě spojuje stejná kombinace morální pružnosti a zdánlivě nekonečných znalostí v oblasti práva. Dobře si rozumíme.

„Něco pro tebe mám,“ pronese Sinan svým barytonem s britským přízvukem a přitochí se k mému stolu. „Mám tady složku k případu toho opatrovnictví, který jsem loni obhajoval. Myslím, že ho můžeš použít jako precedent u soudu s tím únoscem. Je tam